

Solidarita

PROTI VÁLCE A GLOBÁLNÍMU KAPITALISMU

ČÍSLO 6

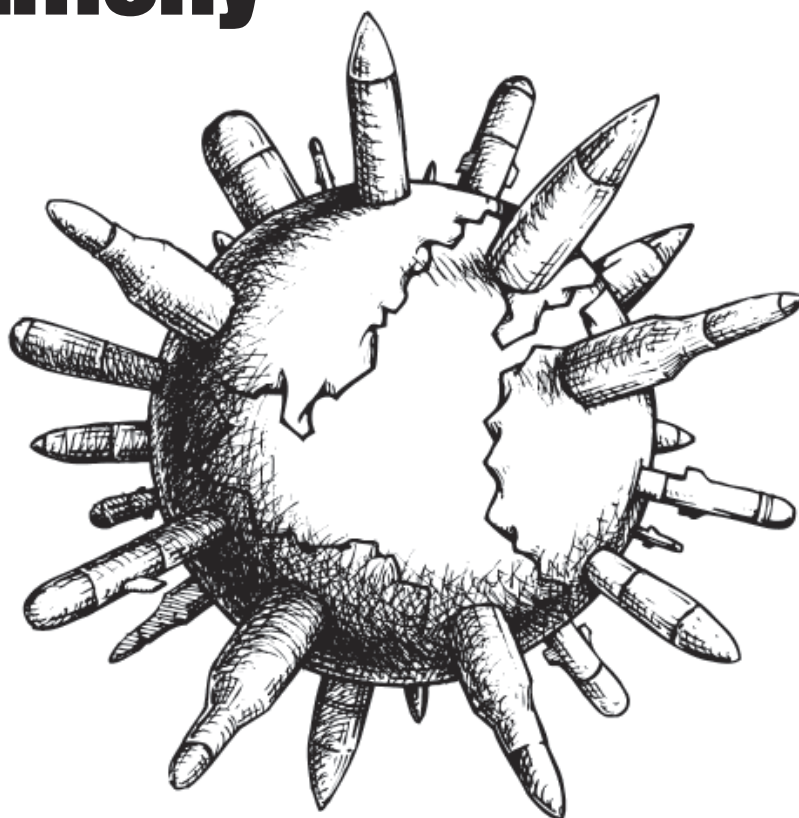
V ČÍSLE:

Změny klimatu
str. 4

**V českém
supermarketu**

str. 2

Zastavme globální klimatické změny

Ne globálnímu zbrojení

Země není na jedno použití

Už dost novodobé normalizaci

Úřednice z ministerstva pana Langra rozpustila několik málo dní před klíčovými volbami Komunistický svaz mládeže (KSM).

I když v mnohých a zásadních otázkách nesouhlasíme s KSM, zasazujeme se o jeho právo hlásat svoje myšlenky: nejde tady jen o jedno hnutí, jen o KSM, ale o podstatu demokracie a svobody. Pan Langer přitom vládne bez vyjádřené důvěry občanů, tak jak jeho zatracování předchůdci: politici KSČ z dob normalizace. Jemu a jeho stranickým kolegům jde při rozdmýchání účelového antikomunismu o totéž jako tehdejší KSČ: o vyklešťování politického života o veškerou skutečnou debatu o budoucnosti společnosti.

Jsme znovu svědky svévolné byrokratizace, která nezákonně vládne nad lidem, která sama a samostatně určuje co je legální a co ne. Trefí se tak prostřednictvím zákazu KSM též do marxistické a anarchistické levice, jejichž představitelé za svou opozici proti stalinismu byli dlouhá léta vězněni.

Ministerstvo pana Langra zákazem KSM zakotvila v ústavě úřednickou cestou neoliberalní tržní hospodářství. Dále označuje každou revoluci za puč a nezákonnou vzpouru a odsuzuje občanskou společnost do role pouhého diváka politického dění.

V žádném případě nemůžeme přijmout tržní hospodářství jako nezměnitelný fakt. Kapitalismus je jen jedna z možných forem ekonomického uspořádání. Jeho kritika je plně oprávněná a usilování za jinou a lepší formu hospodářství je legitimní. Meze a negativní rysy tržního hospodářství jsou značné a viditelné: prohlubování nerovnosti mezi lidmi, vykořisťování a zneužívání těch

nejslabších a neúměrné obohacování těch už bohatých, rozvracení lidské pospolitosti nemilosrdným konkurenčním bojem, podřizování aktivit celé společnosti jen ekonomickému růstu. Nelze bagatelizovat tyto rysy vymyšlenou samozřejmostí kapitalismu či jeho nutností. Jsme přesvědčeni,

Sama vláda tak popírá svoji autoritu a dostává se tím do rozporu se sebou samotnou. Ministerstvo se tím vlastně delegitimizuje. Revoluce je totiž zásadní změna a není řečeno, že musí být krvavá a násilná.

Nesouhlasíme s vizí, ve které by občanská společnost

zdrojem politické moci. Občanská společnost je jediným kontrolním nástrojem politické moci, a proto pokus vymazat její politickou stránku je rázný krok k nesvobodě.

Žádáme, aby ministerstvo vyvodilo důsledky ze svého jednání, aby bylo konsistentní. Ať tedy nejsou vyučováni filozofové, kteří kritizují a nabízí alternativu současnému trhu, ať tedy v televizi nejsou vysílány filmy Voskovce a Wericha, ať jsou zatraceni a vykázáni z divadel Sarte a Brecht. Má ministerstvo na to odvahu? Nebo jen se trefuje do těch slabých? V našem veřejném životě existuje celá řada nacionalistických stran, které převzaly do svých programů tržní hospodářství. Tato hnutí jsou současným režimem tolerována a bez problémů kandidují do voleb, svolávají manifestace a sjezdy. Připomeňme jen, že usilují o znovuzavedení trestu smrti, o rasovou

segregaci, cenzuru a autoritářský stát. My naopak žádáme pluralitu názorů a mínění, plnou demokracii a svobodu, sociální rovnost. Činy posledních dnů ale dokazují, že tyto hodnoty jsou pro stávající elitu nechtěné a nežádoucí

Tento text je určen k diskusi o možné reakci na neustálé útoky na levicové názory a myšlenky. Všechny podněty a nápady jsou vítány.

Po nástupu Langera se opět obnovila vůle k zakázání KSM. Budou další?

že ekonomie má sloužit člověku

a ne on jí, že peníze jsou prostředkem pro vedení života nikoliv cílem života samého.

Jako radikální demokraté ctíme tuto myšlenku: "lid je zdrojem veškeré moci". Nepovažujeme tudíž revoluci za samozvanou vzpouru zlobivých poddaných proti osvícené moci, ale jako úsilí poddaných stát se plnoprávními občany, jako snahu pro svobodu a rovnější politicko-sociální společnost. Revolučním aktem lze tudíž naplnit myšlenky naší ústavy: demokracii, svobodu, rovnost mezi osobami. Je tudíž jasné, že takové úsilí nelze pokládat za protiprávní. Tento výklad revoluce ministerstva samozřejmě zpochybňuje vývoj po roce 1989. Listopadová revoluce se stává nelegitimní a s ní i všechny vlády po ní.

byla jen svazem soukromých kroužků zábavy a volného času. Současná politická garnitura usiluje o pluralitní systém dvou skoro totožných stran, aby věci veřejné byly stále více redukovány na vnitrostranické dokumenty, aby neexistovala ve společnosti svobodná alternativa. Občanská společnost je ale základem demokracie, občané se v ní zabývají politikou bez vnitrostranické disciplíny a cenzury, s vědomím, že oni jsou

Demonstrace odborů proti odložení zákoníku práce

Pravicová vláda ODS se rozhodla odložit platnost zákoníku práce. Ten je však zásadní právní normou, která chrání kolektivní práva zaměstnancům. Jeho odložením by bylo ohroženo každé pracovní místo a každý, kdo by se znelíbil šéfovi by mohl být propuštěn. Proti svolávají odbory demonstraci na **25. listopadu od 11.55h na Letnou**. Přijďte podpořit protest!

Charlie Chaplin v Plusu

Dne 17.8. 2006 se mihla bez větších komentářů českými médii zpráva o demonstraci odborářů ze sítě diskontních prodejen Plus v ČR. Přestože prostor věnovaný této zprávě byl malý, je tak trochu veřejným tajemstvím, že pracovní podmínky v supermarketech jsou alarmující. Pojďme se tedy podívat na kauzu zaměstnanců prodejen Plus.

Ve zmiňovaný den se před prodejnu diskontu Plus v Mostě (prodejna byla vybrána poblíž německých hranic, aby umožnila účast i německých odborářů) sešlo asi padesát zaměstnanců z celé ČR. Protestovali tak proti šikaně nadřízených, proti neplaceným přesčasům a obecně nevyhovujícím pracovním podmínkám. Manažer ve fešném obleku se prý v prodejně přiblížil k vystavenému zboží, rozházel je po podlaze a pak zaměstnancům řekl, že tam mají bordel. Zaměstnanci jiné pobočky museli nožikem vydlobávat trávu na parkovišti před prodejnou, která měla přivítat návštěvu manažerů z Německa. Vedoucí prodejny měl dokonce za úkol povolát na tuto práci i zaměstnance z dovolené.

Je téměř univerzální pravdou, že prodejny Plus (a jim podobné) fungují s minimálním personálem. Provoz zajišťují jedna, dvě prodavačky, které mají markovat na pokladně, obsluhovat zákazníky, doplňovat zboží a případně zároveň uklízet prodejní plochu. Jistě si dovedete představit, jak provoz prodejny, která má otevřeno často 12 i více hodin denně, sedm dnů v týdnu včetně svátků, asi vypadá. Zaměstnanci, kteří mají volno, jsou někdy nuceni mít pohotovost, což v praxi znamená, že naběhnou do práce na 30 minut, aby se ten den pracující kolega mohl vůbec naobědvat.

A co ostatní přestávky a pauzy na WC? Přestože podobné prodejny nabízejí zákazníkům i zaměstnancům zmiňovaný evropský standard, platově se pohybují zaměstnanci českých poboček řetězce Plus pod tuzemským průměrem. Přesčasy se neplatí a tak není divu, že frustrovaní prodavači

supermarketech si lze nakoupit. Podle toho, kolik je poskytováno příležitosti k tomu utratit a vydělat peníze.

Ve svém okolí i v zaměstnání se jako asi většina setkávám s lidmi, kteří v podobných podmínkách pracovali nebo pracují. Všichni mají více méně stejné zážitky. Pracují

ní řetězce.

Výše popsané je však jen jednou stranou mince. Ve své praxi školní psycholožky se setkávám ještě s odvrácenou stranou problému nočních osamělých vybalovačů a pokladních. Nezřídka totiž děti, které se potýkají s výchovnými, učitelskými nebo i psychologickými problémy, jsou děti rodičů (častěji rodiče samoživitelé), kteří zmiňované povolání vykonávají.

Tyto děti jsou vzhledem k absenci rodiče v rodině (celodenní nebo celonoční směny) nebo vzhledem k jeho psychickému a fyzickému vyčerpání po směně, vystaveny zvýšenému riziku patologického chování. U těchto dětí se častěji objevují problémy se zvládnutím učiva, na vyučování chodí nedostatečně připraveny, jsou pravděpodobněji vystavovány riziku drogových či herních závislostí, záškoláctví, šikaně, či jiným formám tzv. poruch chování. Dělnická třída se v západním světě přesouvá čím dál častěji od továrních výrobních pásů k pokladním pásům supermarketů. Styl práce, její podmínky a v neposlední řadě její psychologický efekt na organismus člověka a na jeho soukromí je ale velice podobný. Po „celodenním pipání“ u kasy, jak uvedla jedna brigádnice z prodejny Globus, neměla daleko od stavu, ve kterém se nacházel dělník ve slavném filmu Charlie Chaplina „Moderní doba“.

HELENA FRANKE

Za plnými ragály zboží se skrývá mnohdy otročká práce a neexistence základních práv

nemají pro zákazníka ani pozdrav natož úsměv. O vlastním potěšení z práce ani nemluví. A proč taky? Hrůzné je, že podobně zdeptané pracovníky Plusu najdeme v Evropě všude, ve Španělsku, v Belgii, v Německu nebo v Polsku.

S rozšířením obchodního trhu v ČR se stalo zaměstnání v supermarketu jedním z nejdostupnějších, nejžádanějších, ale také nejzneužívanějších. V duchu převládajícího tržního myšlení se vyspělost země v dnešním světě neposuzuje podle sociálních výhod zaměstnance, ale podle toho, v kolika nonstop otevřených

pod neustálým stresem z fyzické únavy a z přetažení, ale i ze strachu a nátlaku nadřízených a zákazníků nebo z potlačování základních fyzických potřeb. Nejedna zaměstnanec odešel kvůli psychickému selhání na nemocenskou. Je tedy s podivem, že v Mostě šlo teprve o první demonstraci odborářů z diskontních prodejen. K demonstraci došlo teprve potom, co odboráři dvacet tři měsíců neúspěšně jednali s managementem o kolektivní smlouvu a snažili se zlepšit pracovní podmínky. Ty se prý významně zhoršily právě v posledním roce po změně vede-

Zveme Vás na panelovou diskusi:

„Ano či ne americké raketové základně?“

28. listopadu

19.15h - 21.00h

Filosofická fakulta Univerzity Karlovy, Palachovo nám. 1
Aula (místnost 131)

Globální klimatické změny: Bude horko

4.listopad, den mezinárodních akcí proti globálním klimatickým změnám. Po celém světě se dějí nejrůznější akce, které mají za cíl upozornit na nebezpečí související s klimatickými změnami. Před nedávnem vyšla kniha Georgie Mombiota, Heat, která věnuje právě změnám, jež zapříčiňuje lidská činnost. Heat se okamžitě stal bestsellerem.

Svou knihu nezačíná Mombiot povídáním o tání ledovců nebo vysycháním země. Místo toho uvádí metaforu Fausta: „Faust byl člověk, který se rozhodl vyměnit chvilku za věčnost, 24 let, ve kterých si bude moci dopřávat tolik, kolik zmůže.“ Dostalo se mu cokoliv chtěl, ale po smluvené době ho čekalo věčné zatracení. Celou dobu odmítal věřit, že něco takového existuje. Mombiot k tomu říká: „Netvrdím, že klimatické změny jsou věčné zatracení, ale je to obrovský dlouhodobý problém.“ Vyměnit krátkodobé požitky za zásadní narušení biosféry prostě nestojí za to, pokračuje Mombiot: „Větší a rychlejší auta, více a více odpadu, který je zahrabáván v obrovských jámách do země, jídlo dovážené z nesmírných dálek, to vše nejsou věci, které jsou zásadní součástí našeho kvalitního života. Nyní se snažíme vyhandlovat tyto za mnohem zásadnější součástí našeho budoucího kvalitního života.“

Kyoto

Kyotský protokol zavazuje státy, které ho podepsaly k snížení emisí oxidu uhličitého o 5,2%. To však podle Mombiota nestačí. Proč?

„Čísla z Kyota nemají vůbec žádný vztah k jakémukoliv vědeckému zhodnocení toho, co je třeba udělat. Celé to vlastně bylo o politické pohodlnosti. Záměrem Kyota bylo položit na stůl nějaká čísla a začít určité kroky. Ale jedná se jen o malinké krůčky na cestě, po které musíme jít.“

Jak klesá schopnost biosféry absorbovat oxid uhličitý a jak roste lidská populace, tak jen proto, abychom udrželi současný poměr mezi celkovým množstvím emisí a jeho vztahu k přírodnímu světu,

musíme snížit znečišťování o 60%. V bohatých zemích to znamená snížení znečišťování o 90%.“

Nepoměr v množství emisí plyne z celkového objemu

jak se k takovému rozdělení dostat.

„Zelené odpustky“

Trh s emisemi není nic nového. Mombiot ale vysvětluje,

Vysychání celých oblastí je jeden z důsledků globálních změn klimatu

znečištění na osobou, která je v bohatých státech několika násobně vyšší, než v rozvojových zemích. Obyvatelstvo druhých jmenovaných ale na případné změny klimatu dopláci mnohem hůře. Stačí si vzpomenout za přírodní katastrofy, které již mnohokrát zasáhly Asii a na to, kolik lidí kvůli špatné infrastruktuře, nedostatku nemocnic, léků a přístřeší zbytečně zahynulo.

Nicméně onen výše zmíněný nepoměr vedl k návrhu, aby každý člověk na světě měl určitý objem znečištění, který může vyprodukovat. Má tak dojít k sblížení množství emisí vytvářených v bohatém a chudém světě a zároveň se má jejich celkové množství snížit. Samozřejmě to znamená, že lidé v rozvinutých zemích budou mít přísnější limity, než ti, kteří žijí na „globálním jihu“. Konečně stejnoměrné rozdělení emisí je v celku bez debat, problematictější ale zůstává,

proč Schéma EU o obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů (EU Emission Trading Scheme) je velmi špatný příklad: „Je založeno na obrovské nespravedlnosti, totiž že právo znečišťovat, které by mělo být rovně distribuováno všem lidem na Zemi, je místo toho dáno velkým korporacím /ve velkém balení – pozn. překl./ Dostaly limit, který odráží množství emisí, které vypouštěly v minulosti. Místo toho, aby znečišťovatel platil, bylo znečišťovateli zapláceno. Čím více emisí vypouštěly, tím větší objem povolenek obdržely, takže některé z toho vyšly opravdu dobře. Schéma může fungovat pouze pokud bude politická vůle k snížení emisí napříč celou ekonomikou.“ Pokud taková vůle nebude, je tento nástroj k ničemu. Zůstává nám pak už jen „neviditelná ruka trhu“, která má vyřešit problém, za jehož vznikem sama stojí. Mystická víra v sílu trhu, jež je schopna

učinít cokoliv. Je pravda, že mnohým politikům tento postoj vyhovuje. Na jedné straně se mohou dušovat, že to oni ne, oni chtějí omezovat zplodiny, a na druhé straně se mohou poplácávat po rameni s kapitány velkých korporací.

Alternativní zdroje

Při diskusích o klimatických změnách, dojde vždy také na otázku elektrické energie a možností, jak ji získat. Na jedné straně je třeba říci, že tzv. alternativní zdroje, jako například solární panely nebo biopaliva, byly v minulosti značně přeceňovány. Podíleli se na tom zejména prodejci těchto zařízení.

Mombiot ve své knize Heat prosazuje masivní výstavbu větrných farem podél kontinentálního švu. S pomocí vysokonapětového stejnosměrného vedení by se, podle něj, dala elektřina vést na velké vzdálenosti bez větších ztrát. „Druhá polovina našich energetických zásob může pocházet ze zachycování a uskladňování uhlíku, zachycováním oxidu uhličitého ze zplodin elektráren a jeho zavedení pomocí potrubí pod mořské dno.“ Mombiot ale dodává, že bude třeba dát pozor, aby se zachycování uhlíku nestalo záminkou pro rozšíření těžby fosilních paliv. „Uhelný průmysl miluje tzv. „čisté uhlí“. Protože obrovské povrchové doly nejsou už akceptovatelné za jakýchkoliv podmínek, je snaha celou věc „dostat z očí“.

Kromě nákladů na životní prostředí musíme zvážit také náklady sociální. To je také jeden z důvodů, proč znovu přehodnotit užívání některých alternativních zdrojů energie, respektive užívání takových alternativ na patřičných mís-

tech. Solární panely jsou několikanásobně dražší než větrné elektrárny, a nejen proto může být solární panel dobrý pro ohřívání vody na chalupě, ale těžko bude pohánět prostředky MHD.

Pokud tedy hledáme nějaký systém, který by mohl dlouhodobě zajistit stabilitu, nesmíme podléhat ani reklamě „ekologického“ průmyslu. Heslo „každý si pořídí svůj solární panel“ může znamenat v konečném důsledku větší zátěž na životní prostředí. Masová výroba alternativních nástrojů na výrobu elektřiny musí být zkombinována s celospolečenskou změnou v její výrobě.

Automobilová doprava

Jeden palčivý problém nám ještě zůstal: Jak přesvědčit lidi, aby jezdili méně auty? Mombiot píše, že „to je opravdu závažný problém. Technologicky to vyřešit jde velmi snadno. Ve své knize upřednostňuji systém autobusů, který navrhl ekonom Alan Storkey. Dnes je jet autobusem hrozný zážitek. Jsou neuvěřitelně pomalé, připadáte si jako občan třetí kategorie, když se táhnou do centra města nebo z něj. Naproti tomu autobusy, které by měly vyhrazené pruhy, jezdily by po dálnici a navazovaly na MHD, by byly něco úplně jiného. Chápu, že mnoho lidí

rádo řídí, ale i to se může změnit, až kolem nich na dálnici prosvíští autobus, zatímco oni budou trčet v zácpě. Třeba začnou uvažovat o tom, zda by bývalo nebylo lepší vydat se na cestu autobusem, když uvidí, že si v něm lidé mohou číst, pracovat na notebooku, dívat se na filmy nebo poslouchat hudbu.“

Mnohem problematičtější je otázka jednoho z největších zdrojů znečišťování – letecké dopravy. K proudovým motorům zatím neexistuje spolehlivá alternativa. Nabízí se jen jedno řešení: zákaz letů drtivě většině současných letadel. A to je jako řešení opravdu málo.

Problém globálních změn klimatu je součástí širšího problému současného stavu světa. Globální kapitalismus se dostává do úzkých i na rovině ekologické. To je nový prvek, který bychom neměli přehlížet. Změna svět, proto musí zahrnovat opravdovou, zásadní změnu společenských vztahů. Pokud se nám podaří vytvořit masové hnutí proti klimatickým změnám a spojit jej s hnutím proti válkám a hnutím alterglobalizačním, stává se kritika kapitalistického systému o mnoho bohatší a komplexnější.

Podle *Socialist Review*
JAN MÁJÍČEK

Evropské biometrické pasy

Od 1. září nahradila ČR staré pasy za biometrické. Stane se tak i s občanskými průkazy. Má se tak stát v celé EU kvůli nepříznivé bezpečnostní situaci a mnohé státy tak neztratí privilegium pro své občany vycestovat do USA bez víza. Celá událost prolétla tiše novinami a většinou bylo jen zaznamenáno, že obnovení pasu bude dražší. Ale biometrické pasy mají celou řadu dalších důsledků.

Za prvé tato technologie ještě není dostatečně vyspělá. UK Passport Service uvádí 10% chybovost při zkoumání cestujících a celá řada expertů zpochybňuje vyspělost technologie: je tady množství chyb a sama technologie může být matena protipřirozeně. Navíc vyšlo najevo, že čipy, které obsahují biometrická data nejsou dostatečně zabezpečeny a je možné je číst z dálky a z neoficiálních přístrojů. Výbava čipů není jednotná, každý stát si mohl zvolit jiný typ zařízení, přestože politika EU je jednotná – značný rozpor. Další výhrady se týkají soukromí a presumpce neviny.

Občan, aby vůbec mohl být za občana považován, se musí vzdát plošně svého soukromí: musí poskytnout své tělo státu, který ho zaeviduje. To nejosobnější co máme, náš obličej, tudíž pozbývá ochrany na souk-

romí, je zkoumáno a dokonce může proti nám vypovídat u soudu. Občan nemá nevybranou: jeho občanství je dokazováno pasem a občanským průkazem. To zcela jasně odporuje Listině základních

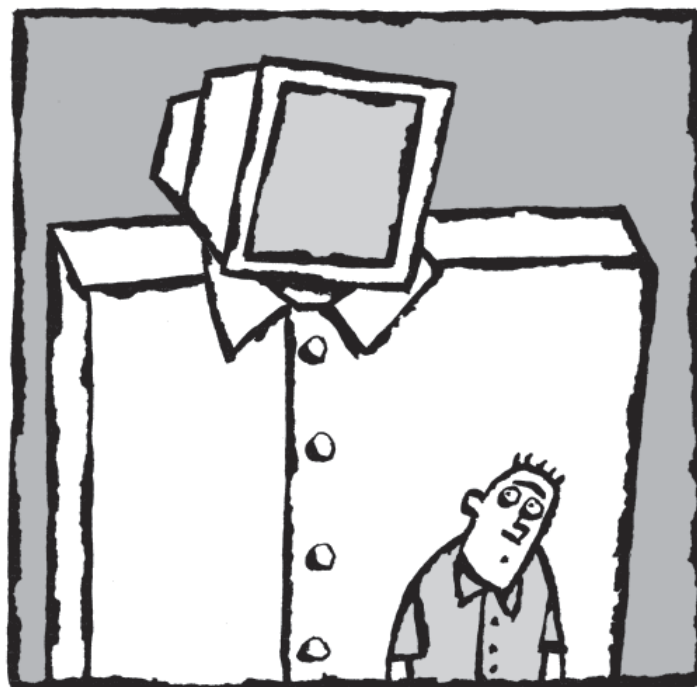
vnuceno.

Presumpce neviny je porušena hned dvakrát. Za prvé občan musí dokazovat svým obličejem státní moci svoji nevinu, přestože proti němu nevypovídají žádné

sami svým obličejem dokazují svoji nevinu vůči reálným ale i smyšleným obviněním. Dodnes měla policie a státní moc dokazovací povinnost. Soukromí je tak plošně narušeno, celá společnost je kriminalizována, jako bychom byli všichni zločinci. Výjimka se stává pravidlem, role se v soudním sporu obrací a kontrola nás všech se jen umocňuje.

Příklad může být hledání zločince. Kamery snímají osoby, které procházejí letištní halou, a jejich parametry jsou srovnávány s těmi hledaného zločince. Nevědomě každá osoba tak dokazuje, že ona není zločincem a sama policie nevyvíjí žádnou aktivitu. Pokaždé, když se něco stane v naší blízkosti, tak jsme plošně podezříváni. Naše soukromí se tak stává průhledným, obličej se stává jen sérií dat a pozbývá tím svoji lidskost.

Třetí rys tohoto problému je ten propagandistický. Oficiální místa nasadila profil nejmenšího mediálního odporu a reklamy: o biometrických pasech se opravdu mluvilo v drtivě většině jen v souvislosti podražení obnovení pasu a že se z úředníků stanou i profesionální fotografové. Tato diskrétnost je přinejmenším podezřelá: takový skvělý výdobytek bezpečností tech-

Biometrické pasy mají sloužit k naší ochraně, ale kdo nás bude chránit před ochránci?

práv a svobod, která jasně určuje právo na soukromí. Jeho porušení v rámci zákona musí být bráno jako výjimka a patřičně odůvodněno. Biometrické pasy ale plošně vstupují do soukromí jedince, bez odůvodnění a je občanovi

závažné skutečnosti. Státní moc ho arbitrárně vyvolá v počítači či na hranicích a občan nemá možnost se bránit proti tak ponižujícímu aktu. Mění se tak role: policie vyvolává občany, kteří nemají možnost nevypovídat, ba

nologie, revoluční zbraň v boji proti terorismu je odbyta směšnými nicotnými články na 7. straně novin. Navíc tyto články ale vůbec neinformovaly o skvělých možnostech těchto nových nástrojů pro bezpečnost, nezmínilo se, jakou důležitou složkou budou v boji proti zlu, protože neviditelné zlo se usvědčí svým vlastním obličejem. Proč jen takové dětské šeptání? Copak ten věrný a vždy v nebezpečí žijící občan nemá vědět, že teď bude mít nového anděla, který ho bude hlídat? Kdyby se jen přeci někdo ptal na důvod tak brzkého zavedení pasů, dostal by jasnou a zcela originální odpověď: boj proti všemohoucímu terorismu. Pasy nás ochrání proti

těm neviditelným nepřítelům, proti zlosynům bez tváře tím, že srovná jejich obličej s jinými nějaké kartotéce. Jak moudré! Proč ale tato technologie byla vyvíjena už před 11. zářím, tudíž dříve než terorismus schválil svět, do tehdy žijící v prosperitě a míru (Vzpomínáte si na to? Bylo to někdy?)? Není náhodou terorismus jen pohodlným zaklínadlem? Pravdou je, že tato technologie je zbytečná ve většině případů: buď teroristé jsou známí policii a ta je sleduje (jest-li tak nečiní tak nevykonává svoji práci) nebo jejich identita je neznámá a žádný pas či kartotéka je neodhalí.

Jak je známo, moc má stále větší těžkosti zv-

ládnout kriminalitu chudých vrstev společnosti a kriminalitu každodenní: jsou to krádeže, pouliční nepokoje či výtržnictví na sportovních zápasech. Někdy to dojde tak daleko, že se nepokoje a demonstrace rozrostou do velikosti podobné vzpourám v pařížských předměstích. Je též všeobecně známo, že policie mnohdy pachatele nenajde, či jí chybí přesvědčivé důkazy. Propojení kamerového systému ve velkých městech s centrálními databázemi tak dostanou do rukou značný nástroj. Jenže tento typ kriminality se nevyvíjí masovým potrestáním zločinců, ale zlepšením životních podmínek a zmenšením sociálních

těžkostí. Problém tudíž není kriminalistický ale sociální a lze ho uspokojivě řešit jen sociální cestou. Zahlcené soudy a věznice nevyřeší bídu periférií velkých evropských měst, nevyřeší nezaměstnanost ani ekonomickou nejistotu. A odpověď na novou technologii bude jen větší násilí a bezradnost, protože jedinou možností, jak nebyt potrestán, je skrýt tvář a zlikvidovat svědky, kteří by ji mohli vidět: kamery a kolemjdoucí. Předpokládám tudíž, že nové biometrické občanky a pasy nevyřeší tuto část kriminality, ba naopak zvětší intenzitu jejího násilí.

JAKUB HORŇÁČEK

Saddám Husajn odsouzen

Bývalý diktátor Saddám Husajn byl odsouzen k trestu smrti za masakr 148 ší'itů v městečku Dudžajl v roce 1982. Včera, dne 5. listopadu 2006, dva dny před volbami do Kongresu Spojených států, byl odsouzen k trestu smrti oběšením. Spravedlnosti bylo učiněno zadost. Možná.

Úryvek ze zprávy na internetovém serveru ČTK ze dne 3. listopadu 2006, která informuje o některých opatřeních učiněných současnou iráckou vládou v obavách z nepokojů, jež mohou nastat po vynešení rozsudku nad Saddámem Husajnem: „Zmíněná opatření svědčí o obavách, že by verdikt soudu mohl ještě vystupňovat násilí v zemi, kde denně umírají desítky lidí v důsledku sektářského konfliktu a při bojích povstalců s americkými a iráckými vojsky.

Bagdádská policie dnes oznámila, že za posledních 24 hodin našla v Bagdádu dalších 56 mrtvých těl se stopami mučení. Muži ve věku 20 až 45 let oblečení v civilu se svázanými rukama a nohama se podle úřadů stali obětmi sektářských vraždících komand.“

Za jeden jediný den, jen v samotném Baghdádu, bylo zabito 56 civilistů, tedy více než třetina počtu zmasak-

rovaných, kvůli kterým byl Saddám Husajn odsouzen.

Od počátku operace Iraqi freedom, Irácká svoboda, uplynulo více než tři a půl roku. George Bush a Tony Blair slibovali v březnu 2003 svržení diktátora a svobodu, de-

ze ší'itské (při jihovýchodní hranici s Íránem), sunnitské (severně od Baghdádu) a kurdské (při severovýchodní hranici s Íránem). Podobně jako v jiných případech na Blízkém východě, i při vzniku Iráku hrálo svou roli geopoliti-

nelitostný diktátor, je vládcem schopným jednotu Iráku zajistit. Jeho svržení bez promyšleného následného postupu může vést k chaosu a k rozpadu země, varovali v roce 2003 experti, jejichž hlas byl ovšem oslyšen.

Nyní, v roce 2006, se diskutuje o federalizaci Iráku a připouští se již i možnost rozpadu či rozdělení země na tři samostatné státy. To by ovšem nebyla věc nejhorší, kdyby probíhala víceméně mírovou cestou. Skutečnost je ale taková, že Irák ovládá stále se zintenzivňující národnostní a náboženská nenávist. Atentáty, vraždy, znásilňování a brutální mučení, to jsou následky zlovolné ignorance George Bushe, Dicka Cheneyho, Donalda Rumsfelda, Richarda Perla, Paula Wolfowitze a mnoha dalších představitelů Spojených států, kteří pro ropu a zisk svých korporací nevidí příšerné utrpení nevinných civilistů.

Příprava americké a evropské veřejnosti na válku proti Iráku spočívala ve zveličování hrozby Husajnových zbraní hromadného ničení. Třebaže je dnes známo, že o nich Bushova administrativa vědomě lhala, říká se eufemisticky, že se mýlila.

Mezi další, emocionálně značně působivé argumenty

Budou někdy souzeni i politici odpovědní za rozpoutání války v Iráku?

mokracii a prosperitu pro Irák a jeho obyvatele. Tři a půl roku poté čteme sice o odsouzení diktátora, čteme ale zároveň o zabitých a umučených. Čteme o desítkách mrtvých civilistů denně, což jsou počty vysoce přesahující „produktivitu“ Husajnovy krutovládne mašinerie. Kde se stala chyba?

Irák sestává ze tří etnicky a nábožensky odlišných oblastí:

tické inženýrství tehdejších evropských velmocí.

Irák, jako stát tvořený třemi výše uvedenými nesoudržnými celky, vyžaduje pevnou vládu schopnou udržet jednotu země – to bylo varování některých odborníků, kteří zdůrazňovali před invazí do Iráku, že Spojené státy musejí mít připraven dokonalý plán na převzetí a zajištění centrální moci. Saddám Husajn,

pro invazi, patřily zavádějící informace o životních podmínkách iráckých žen, třebaže v muslimském světě patřily k těm nejsvobodnějším. A pak zde byly informace, bohužel pravdivé, o mučení, kterého se dopouštěl Husajnův policejní aparát na svých politických protivnících: trhání nehtů, řezání uší a vrtání děr do kostí. Zaživa.

Když se po invazi ukázalo, že zbraně hromadného ničení, v souladu s tvrzením zbrojních inspektorů, v Iráku nejsou, bylo právě svržení krutého diktátora a konec s mučebními kobkami jeho nelítostného režimu tím nejsilnějším morálním argumentem, kterým George Bush a Tony Blair ospravedlňovali válku vedenou v rozporu s mezinárodním právem a proti vůli mezinárodního společenství. Jenomže pak přišel skandál s věznicí Abu Ghurajb. Mučení, jehož se dopouštěli s vědomím nejvyšších velitelských míst (jak armádních, tak civilních) američtí vojáci. Mučení, pro něž se - v českých médiích - vžil eufemismus „týrání“.

Na Abu Ghurajb se však časem zapomnělo. Zjistilo se, že v mnohem větším měřítku mučí jednotky iráckého ministerstva vnitra své sunnitské protivníky. Lidé jsou unášeni po celých desítkách. Do

několika hodin po jejich únosu se nacházejí zohavené mrtvoly nesoucí známky bestiálního mučení. Děje se přesně to, co za diktátora Saddáma

nejspíš zapíše výrokem svého generála Tommyho Frankse, který prohlásil: „We don't do body counts.“

To, co nečiní Spojené státy

V důsledku spojenecké invaze zemřelo podle časopisu Lancet 654 965 Iráčanů

Husajna; počet obětí je však mnohem vyšší. Zprávy o mučených a popravených jsou tak časté, že dnes si jen málokdo jejich hrůznost uvědomuje. Ze slov popisujících příšernou skutečnost se stala prázdná, každodenně se opakující dutá skořápka.

Třebaže podle mezinárodního práva je povinností okupační mocnosti shromažďovat údaje o počtu zabitých civilních obyvatel okupované země, Spojené státy tento závazek ignorují a do dějin se

jako okupační mocnost v Iráku, vykonal za ně americký epidemiolog Les Roberts z Johns Hopkins University. V roce 1994 pracoval pro Světovou zdravotnickou organizaci ve Rwandě. V roce 2000 jej zaměstnala organizace International Rescue Committee, aby zhodnotil situaci ve válkou zmítaném Kongu. Les Roberts tehdy dospěl k závěru, že v Kongu zahynulo během dvou let následkem války na 1,7 milionu lidí. Robertsova zpráva

přispěla k okamžité reakci OSN a byla citována i v rezoluci Rady bezpečnosti.

Když provedl obdobný výzkum v roce 2004 v Iráku, dospěl k závěru, že v důsledku invaze zemřelo navíc (tzv. excess deaths) přibližně 100 tisíc lidí. Třebaže jej publikoval po důkladném recenzním řízení v prestižním lékařském časopise Lancet, byl tento údaj okamžitě odmítnut jak americkou administrativou, tak vládou Tonyho Blaira. V mainstreamových médiích pak byl Les Roberts napadán lidmi, kteří nemají ponětí o biostatistice, kvůli domnělé metodologické nedokonalosti svého výzkumu.

21. října letošního roku publikoval Robertsův tým, opět v odborném časopise Lancet, další článek hodnotící úmrtnost v Iráku po roce 2003. K červenci 2006 jde o odhad 654 965 (z intervalu 392 979-942 636) Iráčanů zemřelých v důsledku spojenecké invaze. Saddám Husajn byl odsouzen k trestu smrti za masakr 148 lidí. Kdy budou před soud postaveni lidé zodpovědní za masakr ve Fallúďži? Kdy stanou před soudem ti, kdo jsou zodpovědní za smrt několika set tisíc lidí?

JAKUB ROLČÍK

vyšlo na www.blisty.cz

Vzpouora v Mexiku

V městě Oaxaca (vyslovuje se Oachaka) a stejnojmenném státě na jihu Mexika se děje něco, co nám zamlčují nejen česká, ale i světová média. V letošním květnu vypukla tu zas jednou stávka učitelů. Stávky bývají jediný způsob, jak z ostře neoliberální vlády vymáčkout nějaké zvýšení mezd.

Guvernér státu Oaxaca jménem Ulises Ruiz Ortiz poslal v červnu proti stávkujícím 3500 policistů, kteří způsobili smrt třem učitelům a jednomu dítěti a hospitalizaci sedmdesáti zraněných. To změnilo stávku v stávku politickou, která žádá odstoupení guvernéra. Ten byl stejně obviňován z volebního pod-

vodu v r. 2004.

Stávka přerostla ve všeo-

byvatelé města vybudovali bludiště barikád, aby zabrá-

Lopez Obrador je vyhlášen prezidentem na masovém shromáždění v Ciudad de Méjico

becné pacifické povstání. nili návratu policie.

Město se úplně vymklo kontrole místních a státních úřadů a nastala samospráva v podobě APPO (Lidové shromáždění národů Oaxaky), které pořádá masová shromáždění na Zócalo, hlavním městském náměstí, kde se rozhoduje o všech důležitých záležitostech.

Místní hnutí se spojilo s masovým mexickým hnutím, které protestuje proti podvodu v červencových presidentských volbách. V těch rozhodla volební komise v prospěch pravicového kandidáta a proti levičákovi Andrés Manuel López Obrador neboli AMLO. Kvůli hnutí musel oficiální prezident pro svůj projev na mexický státní

svátek utéct z hlavního města, zatímco AMLO byl na masovém shromažďování symbolicky vyhlášen skutečným mexickým prezidentem. V posledních měsících organizuje policie v civilu útoky se střelnými zbraněmi na barikády. 27. října opět umřeli tři lidé rukama vražedných útočníků. Jeden z nich byl Newyorčan Brad Will, kame-

raman pro Indymedia. Zde je jeho poslední video, kde je vidět skupina civilistů, ze které muž v bílé košile střílí na barikádu (<http://video.google.com/videoplay?docid=-3664350201077731285>). Lidé skupinu pronásledují, aby ji odzbrojili a zajali. Po posledním výstřelu zůstane kamera ležet na asfaltu... Kvůli mezinárodním protes-

tům zatklý úřady 5 mužů: 2 pracovníky radnice, 2 policisty a jednoho bývalého soudce ze sousední vesnice. Pak poslal mexický prezident 4000 federálních policistů, aby obsadili město. Zde je video v angličtině, který popisuje situaci: (<http://hoypg.blogspot.com/2006/10/video-democracy-now-tema-oaxaca.html>). Avšak práce

APPO v Oaxace a solidarita ostatních regionů po celém Mexiku, kde postavili barikády proti státní moci, dokázaly ubránit město a nutit policii ke stažení. Budeme se snažit pokračovat ve zpravodajství o hnutí v Mexiku. Pro aktuální informace v angličtině navštivte: www.narconews.com.

THOMAS FRANKE

Oaxaca, nádej a smrt'

Alterglobalistické hnutie má od soboty nového mučenika. Stal sa ním Brad Will, dobrovoľník newyorskej pobočky siete nezávislých informačných zdrojov Indymedia. Ako neozbrojeného, pokojného pozorovateľa demonštrácie v mexickom štáte Oaxaca (čítaj „uachaka“) ho zastrelili neznámi útočníci, ktorí začali páliť do demonštrantov. Je príznačné, že hoci sa alterglobalistom pripisujú násilnícke sklony, ich rukou zatiaľ nezahynul nikto. Nao-pak, Brad Will je po Carlovi Giulianim v Taliansku, Rachel Corrieovej a Tomovi Hurndalovi v Palestíne a Li Kjong Chaeovi na zasadaní WTO v Cancúne už piatou obeťou hnutia. Pravda, toto tvrdenie treba hneď

opraviť – obeť korporátnej globalizácie je, samozrejme, nepočítaných viac. Mŕtvi z globálneho Západu/Severu však práve na to upozorňujú – vo väčšine prípadov sa totiž dobrovoľne vydávali do miest, kde trpeli domáci, aby ich podporili svojou solidaritou. Posledné násilnosti v Oaxace na pobreží Tichého oceánu sú vyvrcholením napätia, ktoré trvá už päť mesiacov. V máji totiž vyhlásili štrajk učitelia na školách a univerzitách. Žiadali vyššie platy a lepšie pracovné podmienky. Guvernér Ulises Ruiz nariadil policii, aby demonštrácie násilím rozohnala, čím situáciu vystupňoval. K štrajkujúcim učiteľom sa pridali ďalší stúpenci a tentokrát už žiadali aj od-

stúpenie guvernéra, ktorého obviňovali zo zmanipulovania volieb a zneužitia sily. Situácia sa vyhrotila cez víkend, keď okrem Brada Willa zahynuli práve aj dvaja Mexičania, ktorých mená nepoznáme. Hoci sa objavili informácie, že smrť mala na svedomí miestna polícia, vláda odstupujúceho prezidenta Foxa to využila a poslala do oblasti federálne jednotky, aby „obnovili pokoj“. V nedeľu začalo asi 4 000 príslušníkov federálnych jednotiek s podporou obrnených áut preberať kontrolu nad mestom. Neozbrojený odpor sa im podarilo rýchlo prekonať, príčiny politického napätia však vláda týmto spôsobom určite neodstránila.

Protesty koordinuje organizácia APPO (Ľudové zhromaždenie obyvateľstva Oaxacy), ktorá vznikla 17. júna 2006 z menších organizácií a iniciatív združujúcich učiteľov, pôvodných miestnych obyvateľov a iné sociálne a politicky vylúčené komunity. Vo svojom politickom programe sa inšpirovala aj príkladom zapatistických Výborov dobrej vlády v štáte Chiapas – jej cieľom je vytvorenie ľudovej vlády bez byrokratickej mašinérie, inštitucionalizovaných strán a skorumpovaných funkcionárov. V taktike sa orientuje na nenásilný protest.

RADOVAN GEIST

článok vyšiel v týdeníku Slovo (www.noveslovo.sk)

Korejská bomba

Snad jen pitomec se může radovat ze severokorejské zkoušky atomové bomby 9. října. Další země s atomovou pumou, další kolo zbrojení, další vyhazování hor peněz na ničení místo na lidské potřeby... Ale rozhodující podíl viny na tomto vývoji nese sám ten, kdo proti tomu nejvíc horlí: G. W. Bush. V roce 2002 „povýšil“ Severní Koreu do „Osy zla“. Tamní režim viděl svou jedinou šanci na prolomení zavírající se hospodářské oprátky v Bushových rukou v eskalaci vojenského střetu. Má to svou logiku: S Irákem zametli právě proto, že jaderné zbraně neměl, zatímco s neposlušným Pákistánem jednal jako s partnerem.

Globální zbrojení

Bushův režim nedávno uvažoval o jaderném útoku na Írán – jen vzpoura amerických generálů to smetla ze stolu. Ale Bush dále trvá na „taktickém“ používání atomových zbraní, stále zvyšuje vojenský rozpočet USA a teď chce dokonce kolonizovat vesmír pro americké vojsko. Americká vládní garnitura svou politikou ohrožuje život na celé planetě a severokorejská epizoda hororového seriálu v její režii se dala očekávat.

Nárazník

Za konfrontací mezi Severní Koreou a Spojenými státy stojí mnohem závažnější potenciální konfrontace mezi

Čínou na jedné straně a USA a Japonskem na druhé. Mezi nimi leží právě korejský poloostrov, který jim sloužil a dodnes slouží jako nárazník.

Vztah mezi Čínou a jejím spojencem Severní Koreou přitom není vůbec přímočarý. Číně vadí příliš nediplomatické vystupování souseda, protože může ohrozit obchodní vztahy s Japonskem a s USA. Severokorejský režim zas má strach z čínských plánů převzít v případě jeho pádu nad zemí otěže.

I za další eskalaci konfliktu budou platit nakonec Korejci jak severní, tak jižní, jak už se stalo za Korejské války v letech 1950 – 53.

Proto by měla levice odsuzovat nejen jaderné zbraně na Korejském poloostrovu,

ale též všeobecnou militarizaci severovýchodní Asie a americkou politiku hospodářského uškrcování Severní Koreje. I navržené ekonomické sankce OSN jsou nejen pokrytecké, ale i jednoznačně kontraproduktivní. Jako v případě sankcí Iráku v 90. letech posilují režim proti vnitrostátní opozici. To je důvod, proč tolik politických uprchlíků ze Severní Koreje žádá zmírnění hospodářské blokády místo jejího zpřísnění.

THOMAS FRANKE

KOMIX

SocSol v alterglobalizačním hnutí

Alterglobalizační a sociální hnutí v ČR nepatří ve světovém kontextu k nejsilnějším.

Ale: když je hladina klidná, i vlny způsobené malým kamenem jsou viditelné.

SocSol není velkou skupinou, naše aktivita je však důležitá i v rámci ČR!

O to větší efekt má nyní zapojení každého jednotlivce!

1998

Rasisty je zavražděn zahraniční student. SocSol, která se do té doby dlouhodobě angažuje v aktivitě proti sládkovým Republikánům, iniciuje sérii bouřlivých protestních demonstrací o účasti několika tisíců lidí na Staroměstském náměstí. Z těchto demonstrací posléze vzniká Iniciativa proti rasismu, která několik měsíců vyvíjí antirasistickou a antifašistickou aktivitu. Její aktivisté např. přelepují volební billboardy Republikánů, pořádají blokády jejich volebních stánků. Aktivita této iniciativy tak významnou měrou přispěje k tomu,

že v českém parlamentu od té doby nesedí žádní fašisté.

2000

V Praze se připravuje velký svět finančníků z Mezinárodního měnového fondu a Světové banky. Tyto nadnárodní instituce se významnou měrou podílejí na sociální a ekologické devastaci (nejen) zemí třetího světa. Světové alterglobalizační hnutí chytá protestní demonstrace a kontrasmity, kde hodlá diskutovat alternativní vize světa. Na české straně vzniká jako hlavní organizátor protestů Iniciativa proti ekonomické globalizaci (INPEG), která sdružuje organizace a jednotlivce různých proudů, od anarchistů až po ekology. SocSol se významnou měrou do INPEGu zapojuje.

Demonstrace je přes ofenzívu médií, která se zaměřuje pouze na násilí části účastníků, velkým úspěchem světového alterglobalizačního hnutí. Na demonstraci se sjede 15.000 lidí z různých zemí světa, zasedání finančníků končí o den později.

2002

Rozličné proudy světového alterglobalizačního hnutí se začínají scházet na Sociálních fórech, kde si aktivisté mohou vyměňovat pohledy na svět a praktické zkušenosti s jeho změnou. První Evropské sociální fórum (ESF) se koná v italské Florencii. Je velkým úspěchem. Na jeho závěr probíhá miliónová demonstrace proti chystané Bushově válce v Iráku. SocSol jako jediná česká antikapitalis-

tická skupina pořádá na fórum výpravu.

Organizujeme také silné výpravy z ČR (cca 50 a 100 účastníků) na následná ESF v Paříži a Londýně.

2003

George Bush v rámci svého nekonečného „tažení proti terorismu“ hodlá zaútočit na Irák. Světové alterglobalizační hnutí se následně do značné míry transformuje na hnutí protiválečné. Je to SocSol, která v českém prostředí iniciuje vznik Inicativy proti válce a významnou měrou se podílí na jejím fungování. Iniciativa se na v době vzdušných protiválečných nálad stává hlavním organizátorem demonstrací proti chystané invazi.

I v lidé v České republice se tak zapojí do největší světové mírové demonstrace v lidských dějinách, kdy 15. února 2003 demonstruje po celém světě 15 miliónů lidí.

Do této doby se potvrdila všechna varování, která zněla ze strany protiválečného hnutí před vypuknutím války. Zbraně hromadného ničení, které Bush použil jako důvod k invazi, se v Iráku nenašly. Naopak, v Iráku nevznikla demokracie, je rozvrácen a přirovnáván ke druhému Vietnamu. Podle údajů časopisu The Lancet zemřelo od doby invaze přes 600.000 lidí!

I Spojené státy a Británie již dnes uvažují, jak se Iráku stáhnout. K tlaku na vlády těchto

zemí světové protiválečné hnutí přispělo významnou měrou. Jeho aktivisté věří, že krveprolití je možné, tak, jako to vietnamské, zastavit.

2006

Vláda Sociální demokracie vyjednáva tajně s USA o vytvoření americké protiraketové základny na území ČR. Taková základna by znamenala zapojení lidí v ČR do Bushovy války proti terorismu a siločar soupeření světových velmocí. Poté, co zemi okupovala Ruská vojska by zde byla vojska USA - vše naprosto nedemokraticky. Vzniká proti Iniciativa proti základnám. Do této doby sdružuje více než čtyřicet rozličných organizací. U vzniku však byly skupiny pouze tři – a hádejte, kdo byl zase u toho? Cílem Inicativy je mimo jiné vyhlásit k otázce referendum. Zorganizuje sérii úspěšných demonstrací a happeningů. Je pravděpodobné, že právě nečekaný odpor lidí proti základně vedl k ustoupení našich vládců od původní bilaterální smlouvy USA-ČR a k ústupku podřídit vznik základny rozhodnutí NATO. Dostatečně silný tlak zdola může vést i ke zrušení plánů na výstavbu základny vůbec. To by, vzhledem k tomu, že většina lidí se základnou nesouhlasí, bylo bezprecedentním vítězstvím demokracie v ČR a zároveň posílením hnutí proti globálnímu kapitalismu a válce.

Jsme aktivní v hnutí proti základnám USA

Organizujeme protesty proti Bushově "nekonečné válce"

Jsme aktivní v hnutí proti globalizaci korporací

Jsme proti školnému, deregulaci nájemného, sociálním škrtům

Za čím stojíme

Proti kapitalismu

Kapitalismus dnes nedokáže řešit nejzákladnější problémy lidské společnosti či přímo jejich řešení znemožňuje. Tím nejenže brání dalšímu pokroku na cestě ke svobodnější, demokratičtější a sociálně spravedlivější společnosti, nýbrž ohrožuje i samu existenci lidstva. Celá dnešní společnost žije z výsledků práce námezdně pracujících většiny obyvatelstva.

Pouze kolektivní převzetí celospolečenského bohatství pracujícími a demokratické plánování, řízení výroby a distribuce jejich výsledků mohou vést k svobodnější, demokratičtější a sociálně spravedlivější společnosti.

Dnešní systém je v principu nereformovatelný. Struktury současného parlamentu, armády, policie a soudní moci byly vytvořeny vládnoucí třídou a jsou konstruovány tak, aby bránily její výlučné postavení.

Stejně odmítavý postoj zaujímáme k minulému režimu z let 1948-89 (a také k ostatním režimům ve východní Evropě, Číně, apod.), který nepovažujeme za socialismus, nýbrž za státní byrokratickou formu kapitalismu. Místo toho se hlásíme k tradici levé opozice proti těmto režimům.

Za socialismus zdola

Podporujeme boje pracujících za kratší pracovní dobu, vyšší mzdy, lepší pracovní podmínky, za bezplatnou lékařskou péči a sociální zabezpečení, za rovný přístup ke vzdělání a informacím a všechny jejich ostatní emancipační snahy. Místo parlamentní politiky prosazujeme alternativu nezávislé aktivity pracujících prostřednictvím stávek, kampaní, manifestací, apod.

Jen sami pracující mohou dosáhnout svého vlastního osvobození. Místo institucí kapitalistického státu navrhujeme systém společenské samosprávy, tedy úplné rozšíření demokracie do všech sfér společenského i hospodářského života.

Solidarita

Úsilí o socialismus je součástí celosvětového boje. Prosazujeme solidaritu s pracujícími v jiných zemích. Jsme v zásadní a aktivní opozici vůči všemu, co proti sobě staví pracující různých zemí, různé barvy pleti, různé národnosti, různého pohlaví, sexuální orientace či profese. Podporujeme tedy kampaně a boje proti rasismu, za úplnou politickou i ekonomickou rovnost žen a mužů, proti diskriminaci homosexuálů a lesbiček, apod.

Fašismus považujeme za akutní hrozbu pracující třídě a svobodám a demokratickým právům, které v minulosti vybojovala. Boj proti fašismu je pro nás navýsost aktuální a prioritní.

Revoluční organizace

Aby bylo možno efektivně prosazovat tyto myšlenky, je třeba, aby se nejbojovnější části pracující třídy, studentstva a mládeže zorganizovaly v revolučně socialistickou stranu, jejíž zárodkem chceme být. Vytvořit takovou stranu je možné pouze účastí ve skutečném dělnickém hnutí a aktivitou v masových organizacích pracující třídy – například v odborech.

Ostatním pracujícím chceme v praxi ukázat, že zájmy reformistických předáků odborů, sociální demokracie nebo komunistické strany nejsou totožné s jejich zájmy. Vyzýváme všechny, kdo souhlasí s našimi základními tezemi, aby se k nám připojili.

ZDOLA

PROTI

GLOBÁLNÍMU

KAPITALISMU

☐ Chci více informací o SocSol a jejích aktivitách

☐ Chci se připojit ke skupině Socialistická Solidarita

Jméno:

Adresa:

Telefon:

E-mail:

Vyplněný ústřížek pošlete na adresu: Socialistická Solidarita, Poste restante, 160 41 Praha 6.

PŘIDEJTE SE K SOCSOL!

Vražda našeho dodavatele plynu a ropy

Rusko, velká země protikladů, pojem pod kterým si každý může představit něco jiného: někteří budou vzpomínat na SSSR, jiní, více moderní, si vybaví proudy plynu a ropy mířící do Evropy a další třeba imperialistickou politiku proti svým sousedům či nesvobodné sdělovací prostředky.

Do poslední kategorie patří i nájemná vražda novinářky Anny Politovské. Práce této nezávislé novinářky byla detektivního rázu, neuspokojovaly jí jen oficiální prohlášení. I přes velké osobní riziko zveřejnila zločiny ruské okupační armády v Čečensku. Vladimír Putin, George W. Bush i Tony Blair odsoudili vraždu, ale všichni teď můžou spát klidněji. Bush a Blair spojili tažení v Čečensku se svým vlastním proti teroristům v Asii a na Blízkém východě: tak nechali volné ruce Putinovi pro pokračování útoků na Čečensko, které se stalo cílem mohutné invaze v roce 1994. Politovkaja zdokumentovala utrpení a násilí, které Rusko páchá na čečenské půdě. Všechny spekulace o jméně vraha jsou scestné a matoucí: Putin je jeho jméno. Není bez zajímavosti, že v Rusku umírá největší množství novinářů, kromě Iráku a Alžíru. Její vražda je jen jedna z celé série útoků na sdělovací prostředky v bývalém SSSR. Zastrásování

je normální praktika stejně jako korupce a nejsou vzácné ani vraždy. Můžeme jen zmínit vraždu Georgyho Gongadze na Ukrajině a Veroniky Cherkassové v Bělorusku. Osud podobný Politovské mělo, od nástupu Putina, 12 novinářů.

Anna Politkovská patřila k ostrým kritikům Putinova režimu

Politovkaja byla již dlouhá léta středem zájmu ruských bezpečnostních sil, dokonce byla nucena na několik měsíců svou zemi v roce 2001 opustit. Rok poté byla zadržena okupační armádou v Čečensku a tam jí vyhrožovali a pohlavně zneužívali. V roce 2004 se vrátila na Kavkaz v příležitosti obsazení školy v Beslanu čečenskými bojovníky. Doufala v možnost, že by byla užitečná ve vyjed-

návání jako před dvěma lety při obsazení divadla Dubrovka v Moskvě. V letadle byla ale otrávena a nikdy nebyla hospitalizována. Není znám druh jedu, který byl proti ní použit, protože vzorky krve se ztratily.

Její zavraždění je, současně s vlnou rasistické hysterie proti Gruzíncům, která zasáhla Moskvu i celé Rusko, realitou dneška: moskevské školy vyplňují seznamy dětí s gruzínským jménem, mnozí Gruzínci jsou z Ruska deportováni a celá komunita je ze strany vlády kriminalizována. Mezi všudypřítomnými nekritickými věťami ve sdělovacích prostředcích vůči vládě V.Putina, byla jistě

nejneuvěřitelnější ta, která vyzněla z úst předsedy Rady Evropy: Putin je ochránce svobody tisku, dbá na lidská práva a samozřejmě nemá co do činění s vraždou Politovské.

Anna nebyla politicky radikální, kladla si ale nepříjemné otázky a hledala na ně tvrdohlavě odpovědi. Ptala se, jak bylo možné, že čečenské komando proniklo do centra Moskvy, aniž by o tom bezpečnostní síly něco věděly. Informovala o pravé válce v Čečně, o neefektivnosti bojů, o mrhání lidských životů, o svévolném násilí a konečně o celkovém neúspěchu vlády V. Putina. Nakonec se slepá brutalita obrátila proti ní.

Mohlo by se zdát, že její smrt je prohrou pro svobodu a pro Rusko. Její oběť naznačuje ale jinou realitu: vláda je tak slabá, tak neschopná, že musí používat mafiánské praktiky proti svým kritikům. Taková moc už ani není schopná býti přesvědčivá, nemá dostatek lži a polopravd, nebo nemá schopnost je vymýšlet a propagovat. Je možné říci, že taková moc je v hluboké krizi. Proto smrt Anny Politovské může být signál skomírající moci a my si nemůžeme přát nic jiného, než aby brzo nadešla její smrt.

Podle Socialist Worker
JAKUB HORŇÁČEK

Předplatte si Solidaritu

- ☐ Chci si předplatit 6 následujících čísel za 100 Kč.
- ☐ Distribuční předplatné - chci si předplatit exemplářů časopisu.

Jméno:.....

Adresa:.....

Telefon:.....

Vyplněný ústřížek zašlete na adresu: Socialistická Solidarita, Poste restante, 160 41 Praha 6, nebo objednávejte na info@socsol.cz

Společně proti islamofobii

Na 28.10. svolala Národní strana demonstraci s podtitulem „spalme muslimskou nenávist“. Národní strana se tak snaží podněcovat rasismus a xenofobii. Co víc, hraje na kartu, na kterou mnoho lidí slyší díky neustálé mediální palbě o všudypřítomném muslimském nebezpečí.

Snažím demonizovat Islám je třeba vzdorovat, stejně jako rasistickým předsudkům vůči Romům nebo východoevropským imigrantům.

Spolu se SocSol se na protidemonstraci sešlo asi dvacet aktivistů antirasistických

organizací, jako např. Mladí zelení nebo Revo.

I když je Národní strana okrajovou skupinkou a označení strana je čistě formální, mělo smysl uspořádat protestní akci proti jejich shromáždění, aby bylo vidět, že existuje hlas, který netoleruje projevy rasismu. Národní strana je oproti jiným ultrapravicovým uskupením o to zákeřnější, že vystupuje jako „seriozní“ politická formace. O důvod více k roptestu.

Fotografie z akce naleznete na webu SocSol (www.socsol.cz)